

Nicky

Nicky Hoks (31) werkt als eindredacteur bij een tv-productiemaatschappij. Ze is voor haar werk op pad met de regisseur, geluidsvrouw en haar hope-loze liefde Sander.

De meeste mensen die zijn opgegroeid in het noorden, zijn dol op dat eindeloze, vlakke landschap van Groningen en omgeving. Mij deprimeert het, maar dat kan natuurlijk ook liggen aan de huidige situatie. Niet alleen Sander komt hiervandaan, ook Laura heeft een groot deel van haar leven in deze contreien gewoond. En dat scheidt een sterke band, zo blijkt tijdens de lange, lange rit naar Harkstede. Af en toe vang ik flarden op van hun conversatie op de achterbank. Dorpsgekken uit hun jeugd, de raarste begrafenissen die ze hebben meegemaakt; de meest uiteenlopende onderwerpen passeren de revue. Ik kan me er onmogelijk in mengen, want ik heb geen zinnig woord te melden.

Hans is een schat. Hij gooit er af en toe een praktische vraag doorheen, zodat het alle-

Hans en Laura lopen vooruit en Sander pakt me bij de arm. "Nicky, even een eh, een vraagje." Hij ziet er nogal onzeker uit. Wil hij verkering met me? Nu?

"Ja?" vraag ik neutraal. Mijn hemel, wat is hij toch mooi. Die man heeft ógen... Zo blauw, zo immens blauw. Met van die lange, zwarte wimpers. Maar dat valt alleen op als hij zo dichtbij staat. Op afstand is het zijn hele verschijning van spijkerbroek, goede trui, de juiste laarzen. En krullen. Hij heeft donkerbruine krullen. Mmmmmm.

"Eh, het klinkt misschien een beetje ouwermannig, maar ik ben echt bek- en bekaf van dat geleuter van dat mens." Hij schraapt zijn keel. "Het is nogal laat geworden gisteren, dus ik had me verheugd op een lekker rustig ritje en een beetje de krant lezen enzo."

Laura en Sander hebben hier allebei gewoond. En dat scheidt een sterke band

maal wat minder ons-kent-ons wordt. Ik heb niet tegen hem gezegd dat ik inderdaad diep verliefd ben op die man achterin, maar hij weet het. Geloof ik.

De Arbeidsvitaminen zijn bijna afgelopen als we eindelijk in Harkstede arriveren. We gaan met een echtpaar praten dat sinds jaar en dag een varkenshouderij heeft gehad, maar tijdens de mond- en klauwzeercrisis uiteindelijk besloot er een punt achter te zetten. Ze gaan naar Portugal om daar een nieuw bestaan op te bouwen. Daar filmen we ze over een halfjaar. We hopen dat het ze goed zal vergaan, uiteraard ook uit eigenbelang. Als het ze daar niet lukt, hebben wij geen programma omdat de insteek van de serie nu eenmaal positief is. We willen laten zien dat het in alle gevallen goed afloopt; dat het zo heeft moeten zijn.

Dat mens! Lang leve dat mens! Nee, ik bedoel: lang leve Groningen!

Hieperdepiep...

"Nou ja, wat ik vragen wil: kan ik op de terugweg voorin zitten? Of zij?"

Ik lach naar hem (toch niet ál te blij, hoop ik?). "Dat moeten we dan maar een beetje subtiel regelen," zeg ik. "Laten we maar gewoon even afwachten waar zij straks gaat zitten en ons daarop aanpassen." Hij knikt.

"Goh, ik dacht dat jullie het helemaal naar jullie zin hadden met zo'n gedeelde jeugd," zeg ik. Hij glimlacht vriendelijk naar me en schudt zijn hoofd. En van pure vreugd en gezelligheid neem ik een tas van hem over en steek ik mijn arm door de zijne. Daar gáán mijn plannen om hem te beschermen tegen al te opdringerige vrouwen. Zit ik zomaar zelf in het leger van... ❁